

Septuagesima

Mk4,35-41

1.2.2026

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dávaš bydlet.

Píseň: 65

Čtení: Ž3

Píseň: 241,785

Kázání: Mk4,35-41

Je večer. Ježíš stojí na lodi. Učí zástupy. Na počátku dne jej zástupy zahnal na loďku stojící u břehu moře. Je večer a možná přes celý den lidé přicházeli i odcházeli. Možná, že na břehu moře lidé zůstali celý den. Dychtivě poslouchali Ježíšova slova.

Je večer. Ježíš odráží od břehu loďku. Dává pokyn – směr druhý břeh. Jede se do pohanské Dekapole. Možná si Ježíš chce odpočinout od zástupů, uzdravování, popularity, která na něj útočí ve všech jeho vystoupeních. Jeho osoba vyvolala možná jakousi Ježíšománii.

Jako by se kolem Ježíše vytvořila flotila z lodí, která jej doprovází na cestu po moři. Jako by okruh učedníků nebyl jen těch dvanáct, kteří se tísní na jedné lodi. Okruh dychtivých posluchačů se rozrůstá.

Tu se strhla veliká bouře s vichřicí a vlny se valily na loď, že už byla skoro plná. Najednou zničehonic celá posádka je ohrožena smrtí. Tak nadějně, tak krásně zněla slova o semenu, které vzejde. Tak nadějně a pěkně se to poslouchalo. Měli jsme chuť jít s tím učitelem kamkoli.

Co ze všech jeho slov zbude, když nás to moře pohltí? Sotva to začalo, má to už skončit? Sotva měl Ježíš úspěch, zahyne, a my s ním?

Nyní nechceme *zhynout*. Ještě je před námi mnoho věcí, které chceme se svým mistrem zažít. Ještě nechceme *zhynout*, je tu rozdělaná práce. Ještě nechceme *zhynout*. Je přeci s námi náš učitel, tak něco dělejme.

Možná, že učedníci nejprve vylévali vodu. Byli přeci mezi nimi rybáři. Zažili nejednu bouři. Byli zvyklí na situace ohrožující jejich život. Možná se všemocně snažili zachránit. Možná, že si nejprve mysleli – to zvládneme sami. Ale to je moje fantazie na dané téma. V Bibli se o ničem takovém nepíše.

V našem příběhu učedníci budí svého učitele. Ten si klidně spí. Ježíš si bude vědět rady. Přeci rozpracovaná sláva kolem našeho učitele nemůže skončit jeho i naší smrtí?!

Ježíš spí. Zdá se, že spí nad potápějící se církví, nad rachotem ohromující bouře. Možná, že spí nad bouřemi našeho osobního i politického světa. Možná, že si lidé ještě neuvědomili, že se zmítají v rozbouřených vodách.

Nejdřív si to Ježíš vypořádá s tou bouří a vichrem: *Probral se, pohrozil větru a řekl moři: Bud' zticha!* Jakoby přes rameno, mimochodem, okřikuje Ježíš vítr i moře. Jako by se ani *neobtěžoval* kvůli bouři vstát, jak nesprávně překládají ekumeničtí. Jako by Ježíš okřikl psa, který dotírá na svého Pána. Jako by Ježíš křikl: *Drž hubu! Nebo sklapni!*

Tak takhle se zahání bouře a tím zahynutí? Na první pohled to vypadá velmi jednoduše. Na první pohled nás to možná i zmate. Že by úzkost blízké smrti se dala takto jednoduše zahnat a okřiknout?

Na výčitku učedníků směřovanou Ježíšovi odpovídá Ježíš učedníkům též výčitkou. *Co jste tak zbabělí? Ještě nemáte víru?* Kdo by nebyl zbabělý tváří tvář zahynutí? Kdo by se nebál a nekřičel a nebudil toho, jenž nás od zahynutí může zachránit?

Zbabělost, ustrašenost nakonec zvítězí, když v Getsemane Ježíše zatkli. Zbabělost, ustrašenost nakonec zvítězila, když Petr seděl u ohně a neměl odvahu se přiznat k učednictví. Zbabělost a ustrašenost zvítězila i ve chvílích ukřižování. Nemyslím si, že by Ježíš vyčítal učedníkům, že se báli a byli zbabělí. Myslím, že paniku ze zahynutí i sám Ježíš zažívá, když volá z kříže.

Ještě nemáte víru? Tato otázka není výčitkou nad strachem učedníků. Je otázkou učedníkům, kteří zažili utišení bouře, kteří zažili, co to je záchrana od zahynutí.

Ještě nemáte víru? Je i otázkou pro nás, když se díváme na utrpení, lidskou bolest a zoufalství. Je to otázka pro nás, kteří bychom nejraději vzali kříž a mlátili s ním hlava nehlava, aby rozbouřené moře na nás přestalo dotírat.

Ještě nemáte víru? Je otázkou Ježíše Krista, který přemohl zahynutí a tím smrt. Jako by Ježíš říkal, byli jste zachráněni od zahynutí a jak na to zareagujete? Viděli jste to, zažili jste to se mnou a co vy na to? Uvěříte, že i kdybyste v této bouři zahynuli, budete se mnou? Vždyť já jsem v té bouři na stejné lodi. Jsem v zoufalství, ve strachu i bezmoci. Jsem ten, který byl zachráněn od zahynutí.

Báli se velikou bází a říkali si navzájem: kdo to tedy je, že vítr a moře ho poslouchají? Velká nepopsatelná úcta, velké ohromení, velký otřes, který učedníci zažili. Něco, co se nevejde do našich slov.

Kdo to tedy je? Myslím, že s tím nebudeme nikdy hotovi, a je to dobře. Kdo to je, který nás zachránil od zahynutí?

Pane, dej, ať tě budíme svou nevěrou. Ať voláme, když nad námi vítězí síly zla, bezmoci, zoufalství, beznaděje. Pane, prosíme, utiš nejednu bouři v nás.

Amen.

Píseň: 712

Večeře Páně